

Overweging

Toen Jonas in de walvis zat,
toen hoorde hij een vreselijke klap
van je één, twee drie....

Kent u dat kinderversje ook? Onze kinderen waren er dol op, wanneer we ze aan armen en benen oppakten en heen en weer slingerden.....met drie smeten we ze in bed. Dat had die arme profeet Jona natuurlijk nooit kunnen bedenken, dat zijn naam verbonden zou worden aan een kinderliedje, en dan ook nog aan een liedje dat herinnert aan zijn overboord gesmeten worden .

De lezing was wat kort, maar kent u het hele verhaal van Jona nog? Hij behoort tot de zogeheten twaalf kleine profeten en het hele boek Jona lees je zo uit, want het bevat maar vijf hoofdstukken.

Hij moest van God naar Nineve, de hoofdstad van het Assyrische rijk, de bezettende mogendheid van die dagen. Hij moest daar naar toe omdat de mensen er helemaal van God los waren, maar Jona wou niet. Hij liep weg en ging expres per boot een hele andere kant op dan waar God hem wou hebben. Maar het hielp hem niet. Van het schip waarop hij meevoer, werd hij afgegooid, omdat de zeelui erachter kwamen, dat Jona tegen God was ingegaan en ze gingen denken dat het daarom al dagenlang zo stormde. Dus daar ging Jona de zee in, van je één, twee, drie. Maar Jona verdronk net niet, omdat een walvis hem opslokte en na drie dagen aan land weer uitspuugde.

Toen riep God hem nog eens en toen wou Jona wel luisteren. Hij doet wat hij moet doen, namelijk de mensen in Nineve de wacht aanzeggen en kennelijk doet hij dat heel goed, want de mensen komen massaal tot ommekeer en bekering met als gevolg dat de stad ongemoeid gelaten wordt door God.

Die daad van mededogen schoot Jona echter in het verkeerde keelgat: waarom heeft God nou clementie met dat stelletje heidenen! Ze behoren niet eens tot het joodse volk!

Jona moet echter leren dat het heil van Godswege verder reikt dan het joodse volk alleen en ook dieper gaat dan de eigen vertrouwde normen en waarden. Maar zover is hij nog niet. Jona is boos. Hij trekt zich terug naar de rand van de stad en hij zoekt zich daar een plek waar hij goed overzicht over de stad heeft. Hij heeft het daar smoorheet en God laat een plant voor hem groeien waarvan hij schaduw krijgt. Jona is er blij mee, maar niet lang erna verdroogt die plant. Dan is hij weer boos. Dan zegt God tegen hem: Jij had graag gezien Jona dat die ene simpele plant gespaard bleef, terwijl je tegelijkertijd wilt dat ik een stad met 120.000 inwoners vernietig? Waar ben je nu eigenlijk mee bezig?

Zo eindigt het verhaal van de roeping van Jona: JHWH moet aan de slag om zijn onwillige profeet te bekeren. Het verhaal wil ook zoiets meegeven als: je kunt toch niet aan je roeping ontkomen, ook al verzet je je nog zozeer. Je komt toch waar God je uiteindelijk hebben wil; hij redt je desnoods uit het water als het moet. Wellicht weet u het, water, zee staat in de Bijbel vaak symbool voor bedreiging, ondergang, angst voor dood.

Zoals Jona komt ook Jezus uit het water op het moment dat het evangelieverhaal van vanmorgen begint. Hij is in de rivier de Jordaan door Johannes de Doper gedoopt en na zich 40 dagen in de woestijn voorbereid te hebben, begint hij zijn openbare leven met het roepen van leerlingen.

Hij moet wel, zo lijkt het. Johannes de Doper is gevangen genomen en het gerucht gaat dat hij vermoord, onthoofd is. Daarmee lijkt aan het werk van zijn voorloper een einde gekomen. Maar zoals elk mens kan ook Jezus het niet alleen; hij heeft andere mensen nodig. Daarom roept hij degenen die op zijn weg komen, daar bij het strand van Galilea. Want zo gaat het toch steeds? Een mens wordt altijd geroepen daar waar hij dagelijks bezig is. Een visser is dagelijks te vinden bij zijn boot en zijn netten, een leraar of lerares is op school bij de te onderwijzen klas. Ben je van beroep chauffeur, dan zal je aan het auto rijden zijn als je ergens toe geroepen wordt.

Als je je dat realiseert, als je duidelijk wordt dat- daar waar je bezig bent -, in alles wat je doet het steeds om mensen gaat, dan kan het gaan om het opvissen van mensen, om het opvoeden tot betere mensen, om het op weg helpen van mensen. En als je je dat realiseert, dan is je roeping begonnen.

Op je eigen plaats, in je eigen situatie. En je kan heel klein en eenvoudig beginnen. Toen ik heel jong en enorm idealistisch was, was ik heel vaak teleurgesteld in de toestand van de wereld. En ik zou een groot en meeslepend vuur willen zijn, waardoor alles beter zou worden. Totdat een oude, wijze dame eens tegen me zei: 'vergeet dat grote vuur Diny. Probeer eens een waxinelichtje aan te steken en houd dan dat vlammetje eens tegen het waxinelichtje van een ander. Zo kun je ook licht verspreiden'.

Dat nu ben ik nooit vergeten. En nu wij in een vervelende tijd voor veel mensen leven, daag ik u uit om eens in uw straat en in uw buurt te kijken, voor wie u zo'n klein waxinelichtje kunt zijn. Amen